

předvídal nebo mohl předvídati následky, které z jeho jednání vzešly nebo snadno mohly vzejíti. Toho prý v tomto případě nebylo, protože rána zasáhla ucho poškozeného plnou silou jen proto, že ruka obžalovaného sklouzla a způsobila tak těžké poranění, jehož obžalovaný nezamýšlel ani nemohl předvídati. Avšak stížnost přehlíží, že těžká povaha zranění vytčená v §u 155 b) tr. zák., tvoří objektivní nikoli také subjektivní náležitost zločinu těžkého ublížení na těle. Po stránce subjektivní vyhledává se totiž k tomuto zločinu všeobecně úmysl nepřátelský, t. j. vůbec úmysl útočný proti tělu a zdraví, vyjímajíc úmysl usmrtiti. To může býti také dolus indirectus, k němuž není třeba, by pachatel předvídal nebo mohl předvídati výsledek, který z jeho činnosti vzešel. To vyplývá jak z doslovu §u 1 tr. zák. poslední věty, kde se stanoví pouze objektivní náležitosti trestného úmyslu, tak i z doslovu §§ 140, 152 tr. zák., v nichž se rovněž požaduje jen nepřátelský úmysl, aniž se stanovila další podmínka, že pachatel předvídal nebo mohl předvídati nastalý výsledek, patrně proto, že zákon činí pachatele, který jedná v úmyslu nepřátelském, směřujícím k zlému nakládání, zodpovědným za všechny následky, které vzešly z jeho jednání i jako vzdálený jeho následek, bez ohledu na to, zda mohl je předvídati čili nic. Proto je také v tomto případě lhostejno, zda mohl obžalovaný předvídati, že rána, kterou zasadil soukromému účastníku přes ucho a která způsobila protržení bubínku a následkem infekce k tomu přistoupivší vedla k porušení zdraví přes 30 dní trvajícím, — bude mít tyto následky, čili nic. Také jest lhostejno, zda zamýšlel obžalovaný toto poranění způsobiti, stačí, že jednal v úmyslu nepřátelském a že z jeho jednání vzešly následky §§ 155 b) tr. zák., jež je kvalifikují jako zločin ublížení na těle.

Čís. 1415.

Pro skutkovou podstatu zločinu veřejného násilí dle §u 85 písm. a) tr. zák. jest lhostejným civilní poměr mezi pachatelem a poškozeným.

(Rozh. ze dne 15. prosince 1923, Kr I 1195/22.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Jičíně ze dne 26. září 1922, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem veřejného násilí dle §u 85 a) tr. zák., — mimo jiné z těchto

důvodů:

Zmatek dle čís. 9 a) uplatňuje stěžovatel vývody, že v tomto případě nelze uplatňovati ustanovení §u 484 obč. zák., ježto rozsah služebnosti, o kterou se jedná, není přesně vymezen co do šíře a směru jízdy, může býti tudíž vykonáván libovolně a neomezeně bez ohledu na případné škody tím vzniklé, kterážto otázka může býti rázu jen civilního; způsobení škody nemůže prý nikdy zakládati čin trestný vzhledem k tomu, že bude scházeti subjektivní moment, totiž zlomyslnost a ji podmiňující

vědomost, že pachateli nenáleží žádné právo a že tudíž to, co koná, je proti právu. Náзор tento jest nesprávným. Již samotná ustanovení občanského zákona, t. j. §§ 484 a 485 vyslovují, že výkon služebnosti diti se může jen v mezích nutné potřeby, a dle §u 1295 obč. zák. jest oprávněný povinen náhradou škody, když ji vědomě způsobí i při výkonu svého práva zřejmě za účelem, povinného poškoditi, způsobem odporujícím dobrým mravům. Poráží tudíž již ustanovení civilní názor stěžovatelův o neomezenosti práv k výkonu jeho služebnosti. Leč nehledíc k tomu, při posuzování případu s hlediska práva trestního jest civilní poměr mezi obžalovaným a poškozeným a eventuelní neexistence bezprávi civilního pro posouzení bezprávi trestného nerozhodným. Jest sice obžalovanému volno, by právo mu příslušející vykonával, nikdy není však oprávněn výkonem tohoto práva druhému úmyslně a zcela bez potřeby škodu způsobiti. Dle zjištění rozsudkových způsobil však obžalovaný jednáním svým na věcech, náležejících poškozenému, totiž na jeho úrodě, škodu ve výši 260 Kč, tudíž škodu 200 Kč převyšující. Škodu tu, jak rozsudek správně zjistil, způsobil z l o m y s l n ě, takže veškeré předpoklady, žádané pro skutkovou podstatu zločinu §u 85 lit. a) tr. zák. jsou splněny a nalézací soud zcela správně podřadil jednání obžalovaného pod toto trestní ustanovení.

Čís. 1416.

Přečin dle §u 306 tr. zák. V případě neoprávněného otevření hrobu nezáleží na tom, zda porušuje se trestným jednáním zároveň účta k zemřelému čili nic.

(Rozh. ze dne 15. prosince 1923, Kr I 1228/22.)

N e j v y š š í s o u d jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku zemského trestního soudu v Praze ze dne 31. srpna 1922, jímž byla obžalovaná dle §u 259 čís. 3 tr. ř. sprostěna z obžaloby pro přečin dle §u 5, 306 tr. zák., zrušil napadený rozsudek a vrátil věc nalézacímu soudu, by ji znovu projednal a rozhodl.

D ů v o d y:

Nalézací soud sprostil obžalovanou z obžaloby pro přečin dle §§ 5, 306 tr. zák. s odůvodněním, že obžalovaná svým jednáním neporušila pietu k zemřelému manželu, nýbrž dala podnět k otevření jeho hrobky jen proto, by se přesvědčila o jejím stavu, nejsouc si vědoma, že jedná neoprávněně. Právem namítá zmateční stížnost, že rozsudek se zakládá na právně mylném výkladu zákona (čís. 9a) §u 281 tr. ř.). Ze znění §u 306 tr. zák. a srovnání jeho s nadpisem jest patrné, že tento zákonný předpis obsahuje čtyři samostatné skutkové podstaty. Při třech z nich, zlomyslné nebo svévolné poškozování hrobů, svémocné odnášení mrtvol nebo jejich částí, zlé nakládání s lidskými mrtvolami, jest trestné jed-